בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ט** ב**כסלו** תשע"ב (**25** ב**דצמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

היום, **כ"ט** ב**כסלו**, **ערב ראש חודש טבת**, נר **חמישי** ((**iiiii**לחנוכה; חנוכה שמח!!!!!

ואלה ימי השבוע ש-(י)היה...

היום **כ"ט** ב**כסלו** ולפני 23 שנה, בשנת תשל"ז(1976-5737), אחרי שראש הממשלה דאז, יצחק רבין ז"ל, תבע משרי המפד"ל להתפטר בשל הצבעתם בהצעת אי-אימון (לכאורה, בעניין נחיתת מטוסי F-16 בשבת) ועמד מול סירובם לעשות כן, **הגיש רבין את התפטרותו לנשיא**, פרופ' אפרים קציר. כתוצאה מכך, סיעות העבודה ומפ"ם החליטו להקדים את הבחירות...! [ספר המאה]

((**iiiiii**מחר, **ל' ב**כסלו (א' דראש חודש טבת)

((**iiiiiii**יום שלישי, (**ב' ד**)**ראש חודש טבת**

((**iiiiiiii**יום רביעי, **ב' ב**טבת

יום חמישי, **ג' ב**טבת

יום ששי, **ד' ב**טבת

שבת קודש, **ה' ב**טבת

להצית את הנשמה

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב, **גשום אך נעים**, וחנוכה שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום א', כ"ט בכסלו תשע"ב (25 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

יהודה אבנר

*[הדיפלומט הישראלי יהודה **אבנר**, שעבד בשירותם של 4 ראשי-ממשלה, היה מבקר תכופות אצל הרבי מליובאוויטש ונכנס לפגישות אישיות בחדרו. פעם אחת העז ושאל מה תפקידו של רבי. השיב הרבי: "תאר לעצמך שאתה מביט בנר. הנר עשוי מחומר דליק, כמו שעווה, ויש בו גם פתילה, אך זה עדיין אינו הופך אותו לנר. כדי שזה יהיה נר צריך להדליקו, ואז יאיר וימלא את ייעודו. גם יהודי הוא בבחינת נר, ותפקידו של רבי להדליק את הנר".*
קודם צאתו שאל מר אבנר את הרבי: "האם הרבי הצליח להדליק את הנר שלי?".
חייך הרבי והשיב: "נתתי לך את הגפרור. עכשיו הכול תלוי בך".]

יצחק רבין, היה אגנוסטי בכל מהותו. הוא ניחן באופי 'צברי' ישיר ובוטה, ואת הביישנות שטבועה היתה באישיותו הסווה ב'דוגריות' המפורסמת. אין צורך, אם כן, להסביר מדוע הסגיר, בכל ישותו, את תחושת חוסר המנוחה שחש באותו יום אביבי של שנת 1972, שעה שהמתין ב-770 איסטערן פארקווי, קראון הייטס, ברוקלין, לפגישה עם **הרבי מליובאוויטש**.

זרה היתה עבורו האווירה שכה אפיינה את פרוזדור המבוא, בטרקלין העתיק-משהו, שאירח את המרכז העולמי של תנועת ליובאוויטש. סביבו, נעו אנה ואנה עשרות חסידים עבדקנים, בעלי חזות אחידה של חליפה כהה ומגבעת רחבת טיטורה. כולם, אדישים למראה הטיח המתקלף, הסדקים באריחי הבית, והניחוח הבלתי מוסבר של המבנה התוסס.

יצחק רבין שירת אז כשגריר ישראל בוושינגטון, והנשיא שלו מר **זלמן שזר** הפציר בו כי יעביר מסר אישי לרבי מליובאוויטש, רבי מנחם מענדל שניאורסון – ברכה ליום הולדתו ה-70. כך מצא רבין את עצמו, כשכיפת בר-מצווה קטיפתית בצבעי כחול-זהב הדוקה לראשו – יושב שם, כ'גר בארץ נכריה'.

עכשיו, בערוב ימיו, ניסה להחיות בעצמו את הערכים מהם הוקסם בינקותו

כשסוף סוף הובל אל ההיכל הפנימי, פני הרבי אורו. היו אלו פנים 'מלאכיות' קורנות, שזקן מאפיר עטוי על חלקן התחתון, וכובע לבד שחור-מסורתי מכסה להן ממעל, הוד שיצר תחושה של מבצר איתן, המונעת כל סיכוי לפלישת כל דבר שלילי אל תוכו.

אולם מה שריתק את רבין יותר מכל, היו העיניים. הן היו חודרות, כמו מוגנות תחת גבות מודגשות. הן שטפו אותך בגוון עז, כתכול הים, עם מבע נחוש, שופע חזון, עירנות, חביבות ואחווה. למרות, שכפי שאלמד מאוחר יותר, אם תטלטל סערת-רגשות עזה את נפש הרבי, יהפוך הצבע באחת לאפור קדורני, כשמים מעוננים.

היו אלו עיניים, שהבחינו בעומק הטמון בפשטות; בפיוט המתנגן לו מתוך השגרה, ובאתגרים הגדולים שבדברים הקטנים. עיניים מהן הוקסמו בעלי אמונה, שמכוח מבטן הובלו אל תחושת שמחה ואושר, סיפוק והקרבה אדירה – ועתה הופנו כל אלו לכיוונו של השכלתן השמרן, החסר-אמונה-בקנאות, יצחק רבין.

הוא שוחח עם הרבי בעיקר על מה שמתרחש בוושינגטון, אולם כשהדיון הגיע לעניינים 'מופשטים' כמו תורה, אמונה, נצחיות וייעודים רוחניים – עיניו של השגריר הביעו חוסר עניין. היתה זו תפיסת עולם בלתי נתפסת עבור אותו פלמ"חיסט, החייל הפשוט, שדבק בחומריות ריאליסטית והתרחק מכל מחווה והתפעלות מטאפיזית.

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב, גשום אך נעים, וחנוכה שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום א', כ"ט בכסלו תשע"ב (25 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

עם זאת, הוא התרשם. כשעזבנו את המקום, לא יכול היה להסתיר את התפעלותו. "האיש הזה בקי בכל מה שמתרחש בישראל, טוב יותר מרוב חברי הכנסת!".

הנשיא שזר שבע נחת, כשדווח לו על המפגש. שזר הרי ינק מעולמה של ליובאוויטש – ועכשיו, בערוב ימיו, ניסה להחיות בעצמו את הערכים מהם הוקסם בינקותו, כאותה פנינה אבודה הנשזרת שוב לשרשרת שבורה.

בביקוריו הנדירים לניו יורק, ויתר מר שזר על כללי הדיפלומטיה. תחת שיגור הזמנה לרבי החסידי אל מלון וולדורף, לביקור אצל ראש מדינה – זנח את תפקידו ומעמדו, ונסע לברוקלין כחסיד. הדבר הרתיח אישי ממשל ועורר סערה ציבורית ותקשורתית, שהובאה פעם לידיעתו של שזר – עת התרווח בלימוזינת שרד, שנסעה במהירות בעקבות ניידות משטרת ניו יורק, שביללות צופר עסקו בפינוי צירי תנועה – הכל כדי לאפשר לו, לשזר, למהר אל מחוז חפצו... 770. היה זה בליל פורים. שזר הגיב אז: "מה הם רוצים ממני, שם בבית? אמנם נכון, הנני נשיא המדינה; אבל לא פחות מכך גם חסיד מן השורה, שהולך לפגוש את הרבי שלו. מי יכול להתנגד לדבר כזה?".

זמן מה לאחר מכן, ביום סתמי של אמצע יולי 1977, **מנחם בגין** נאלץ להתעמת עם טענות דומות. עיתונאי מקורזל בחליפה מרושלת, פנה אליו בעזות מסוימת: "זה עתה נבחרת, אדוני, למנהיגה של מדינת ישראל. מדוע אם כן באת הנה, אל ראביי שניאורסון? חוקי הספר במקרה זה ברורים, ודורשים ממנו לטרוח ולבקר אצלך!".

הטענה הזו הושמעה על המדרגות, בחזית מרכז חב"ד העולמי – כשהרבי יצא, לאור הבזקי המצלמות, לקדם את פניו של מר בגין. "או, יפה", הגיב ראש הממשלה בדרכו האופיינית. "זו שאלה מצוינת!".

ואז, תוך ניצול המתח שנוצר באוויר, פתח ואמר: "באתי הנה, כי אני נמצא בדרכי לוושינגטון, לפגישה ראשונה עם נשיא ארצות הברית, מר ג'ימי קרטר. אך טבעי הוא עבורי, לבקש את ברכתו של מנהיג דגול, מהדמויות המשמעותיות ביותר של העם היהודי. הרב שניאורסון הוא מהאישים הבולטים והחשובים ביותר בזמננו. מעמדו הרם, ראוי להערכה. לפיכך, בהחלט, ברכותיו ילוו ויחזקו אותי בעת שאני ניגש לפעול למען עתיד טוב יותר לעמנו".

- "האם הרבי יואיל לערוב לכך?" הוסיף העיתונאי והקשה, הפעם לכיוונו של הרבי.

"רק אשוב ואביע את ברכותיי הלבביות" אמר. "ובהזדמנות זו אוסיף ואבהיר, שאת ביקורו של ראש הממשלה איני רואה כמחווה של כבוד אישי, אלא כהערכה לפעילות הנמרצת של תנועת ליובאוויטש ומסירותה למען קירובו של כל יהודי באשר הוא, מתוך אהבת ישראל, לערכי הנצח של העם היהודי ותורתו".

שעה ארוכה הסבו שני האישים לשיחה ידידותית, בסיומה הודיע מר בגין לרבי שמיד בתום ביקורו בוושינגטון, ישלח אותי חזרה לניו יורק, כדי לעדכן את הרבי בפרטי השיחות בבית הלבן.

כך אירע, שכחמישה ימים לאחר מכן מצאתי את עצמי שוב, ספון לבדי, במחיצתו של הרבי, בתוככי לשכת-עץ, שהריהוט הפשוט שהוצב בה כמו נושא אותך הרחק אל זמנים קדומים. כרכים משומשים של תלמוד וספרי קודש נוספים, ממלאים בצפיפות את מדפי הספרים בחדר עבודתו, שאפוף עשרות שנות למידה והתפלמסות בנבכי הסוגיות הסבוכות, התנודדות תוך העמקה שכלתנית, שעות של צלילה אל תוך הים האינסופי של חכמה נשגבה, מהעולם האקדמי המרתק שבו התלמיד איננו סטודנט, והמורה איננו מרצה, אלו גם אלו, תמיד, רק לומדים ומשננים.

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב, גשום אך נעים, וחנוכה שמח לכל בית ישראל!
הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום א', כ"ט בכסלו תשע"ב (25 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

במשך הזמן, הפכתי לאיש-סוד שבאמצעותי הועברו מסרים ממגוון מנהיגים ישראליים לחצר ליובאוויטש, ובחזרה.

שיחתנו התנהלה בשפה העברית: של הרבי – זו הקלאסית, שלי – זו המודרנית. וכשניתח בבהירות את הדין-וחשבון שהבאתי הנה היישר מוושינגטון, לבוש היה בארשת סמכותית, שמעבר להתעניינות ושאיבת מידע – הקרינה אחריות ודאגה אמיתית, שמילאה את כל ישותו, קרנה מתוך תוכו. יכולת לראות איך כאן, תחת ענפי הדובדבן והפטל בברוקלין, חי הוא בצל עלי-הצפצפה ומחטי-האורן של ירושלים – העיר אשר מסיבות הכמוסות עמו, מעולם לא ביקר.

קרוב לשלוש שעות (!) נמשך מעמד התשאול, החקירה, ההבהרה. היה זה כבר לאחר השעה שתיים לפנות בוקר. הייתי מותש. הרבי, במרץ ובחיוניות, ביקש ממני למסור למר בגין את הדברים הבאים: "בכך שהבעת עמדה נחושה ומוצקה אודות ארץ-ישראל בתוככי הבית הלבן, חיזקת את העם היהודי כולו. חיזקת את שלימות הארץ, תוך מניעת עימות עם ארצות הברית. זוהי מנהיגות יהודית אמיתית. באומץ, בכנות, ללא העמדת פנים או התנצלויות מיותרות. חזק ואמץ!"

את הדברים השמיע בקול שהיה רך, אבל ספוג בלהט.

ועכשיו, בנינוחות, השעין הרבי את ידיו זו על זו, הפנה לעברי את מבטו החודר, ובחיוך לבבי אמר: "אתה מבקר אצלנו לעיתים תכופות, ונראה כמי שקרוב אלינו כל-כך. ועם זאת, עדיין לא הפכת לליובאוויטשער. מדוע?"

ישבתי שם, המום מהשאלה הישירה. אמת, היה זה ככל הנראה מפגש שלישי או רביעי שלי עם הרבי. במשך הזמן, הפכתי לאיש-סוד שבאמצעותי הועברו מסרים ממגוון מנהיגים ישראליים לחצר ליובאוויטש, ובחזרה. מצאתי את עצמי ממלמל: "ייתכן וזה מכיוון שפגשתי כל כך הרבה אנשים שמייחסים לרבי 'כוחות' אשר הרבי לא מייחס לעצמו"?...

קולי רעד כשהשמעתי את המשפט הנועז. חשתי שעברתי את הגבול, אולם את הנעשה לא ניתן היה להשיב, הדברים נאמרו ונתלו שם בחלל האוויר...

גבות עיניו של הרבי – קרבו זו לזו, והכחול-עמוק שבעיניו – האפירו בדוק עצוב של קדורניות. ואז, כמו לחש לעברי את המשפט הבא: "יש כנראה אנשים הזקוקים לקביים".

שתיקה מתמשכת, רועמת, ליוותה את המשפטים האחרונים. שקעתי בהרהורים, מנסה לפצח את הלך מחשבתו הכל-כך מיוחד של הרבי. מה ששמעתי ממנו מיד לאחר מכן ענה באחת על השאלות הרבות שרציתי לשאול.

תוך כדי הנפת יד במחווה אבהית ובחיוך מעודד, אמר: "הרשה נא לי לומר לך, מה אני מנסה לעשות. דמיין כאילו אתה מביט עכשיו על נר. מה שאתה באמת רואה, זה לא יותר מאשר קומבינציה של שעווה גולמית שבמרכזה מונחת פתילה. אז מה הופך את השעווה והפתילה – לנר? או, במילים אחרות, מתי ממלאים הם את הייעוד שלשמם נוצרו? נכון. כשאתה מקרב את האש ומצית בהם את הלהבה. או אז, הופך הנר – לנר, וממלא את תפקידו".

הדברים נאמרו, כשאת המילים מלווה טון קצבי שהלך והתעצם, כשהסגנון התלמודי עוטף את המילים בנעימה שהדגישה והמחישה את הרעיון אותו המשיך הרבי לטוות אל שיאו של פזמון רב עוצמה: "השעווה היא הגוף,

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב, גשום אך נעים, וחנוכה שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

והפתילה – הנשמה. אם תוצת הנשמה באור התורה – ימלא האדם את הייעוד, את התכלית שלשמה הוא או היא נוצרו. זה מה שאני מנסה לעשות: להצית נשמות באורה של התורה".

זמזום צורמני, עיקש, נשמע בחלל החדר – ממחיש את העובדה שרבים ממתינים בחוץ לתורם. קמתי בכדי להיפרד, ורגע לפני כן העזתי ושאלתי: "הנר שלי, האם הרבי כבר הצית?"

"לא" השיב, כשידי עודה לפותה בידו. "הענקתי לך את הגפרור. זה תלוי רק בך. רק אתה תוכל להבעיר את הנר."
[מקור]

§§§